

дѣте и молишъ ни да го не убивае! А познавашъ ли ма кой сжмъ азъ? Ти погуби дъщеря ми, ти искаше да заколишъ синътъ ми, ти развали къщата ми, ти умори жената ми. Не мислишъ ли ти, че у насъ, у гяурите, има по-малко родителски чувства, нежели у васъ, у динислямите?« Турчинътъ изведнашъ са засмѣялъ. Това зачудило сичката дружина. — »А защо са ти смѣешъ?« попиталъ Кунчо. — »Мене е смѣшно като слушамъ, че единъ робъ, едно гяурско куче, единъ безвѣрникъ, единъ волъ е сѣдналъ та ми разказва за родителските чувства на хората! Ти не си нищо друго, освѣнъ единъ волъ, едно магаре, едно муле, и ти смѣешъ да сравнявашъ себѣ си съ динислямите! Немà у скотовете има родителски чувства?« — »По неговите понятия, у християните, т. е. у робовете, нѣма ни родителски чувства, ни добра душа, ни жалостливо сжрце,« рѣкалъ Дончо и жалостно поклатилъ главата си. Разбира са, че турчинътъ е говорилъ искрено: турчинътъ счита за човѣкъ само себѣ си. А може ли той, кажете ми, да гледа на назе друго-яче, когато ние сами почти сѣкди день му доказваме, че сме волове, че сме по-долни и отъ животните и че сме достойни само за робуване? Я погледайте колко милиона робове лазатъ на колѣни предъ турските ефендиета и молатъ ги да зематъ за една нощъ дъщерите имъ и жените имъ и да имъ кажатъ »аферимъ кахпооду.« Немà ние не видиме и такива бащи, които са радватъ когато синовете имъ станатъ турски олане и чибукчие? Немà не видиме и такива майки, които са хвалатъ, че дѣцата имъ сж народни джелате и правителственни шпione? Тѣшко е и да помисли чо-